

ΠΡΟΚΛΗΣΗ

Είναι καιρός τώρα που οι φίλοι μας οι Βούργαροι διατυμπανίζουν τους δρους με τους όποιους θεωρούν δυνατό να κρατήσουν την ουδετερότητά τους, που τόσο πολύτιμη είναι για την ώρα στη Βαλκανική.

Και παραθέτουν κάθε λίγο τη λίστα των μεζέδων που θέλουν για να λουφάξουν. Και στριφογυρίζουν διαρκώς προς τη Μακεδονία και προετοιμάζουν τα μπαρτέκια και τις μπαρτζόλες του πλούσιου τους φαγητού, που με τόση όρεξη στρώνουν χωρίς τον ξενοδόχο.

Κ' ενώ άκονοϋν τα σπαθιά τους να κόψουν και να ράψουν στη Μακεδονία, λησμονοϋν το κλεμένο άρνι που έκλεισαν στη στάνη τους—στάνη λύκων—και ούτε λόγο, ούτε τσιμουδιά διά τη Θράκη, τη Θράκη που την έρήμαξαν, που την έσάρωσαν με το κοφτερό δρεπάνι του μίσους, της άρπαγής, του πόθου να δουν γρηγορώτερα τον τόπον αυτό βουργαροποιημένο με κάθε τρόπο.

Έλύσσαξαν οι άθεόφοδοι και κανείς ως τώρα δεν αναστίναξε για το μεγάλο χαμό της Θράκης, κανείς δε δάκρυσε για το πλούσιο φαγοπότι τους, που τις συνέπειές του τις ύφίσταται ο ευτυχής άλλοτε χωρικός της Θράκης στο κατακαμμένο αυτό κράτος. Η Θράκη δηλαδή μ' ένα λόγο, έτελείωσε, τί χρειάζεται λόγος! Βλέπετε στη Μακεδονία, έμεις δέν κουμπουριάσκη, δε διώξαμε, δέν άρπάξαμε, δέν έτρομοκρατήσαμε για να λέμε σήμερα ότι κάθε ίχνος Βούργαρου εξέλιπε. Αυτοί το έκαμαν και σήμερα πάνου—κάτου έμποροϋν αυτό να το ποϋν για τη Θράκη, και θα το ποϋν σάν θα έρωτηθοϋν ή σάν τους προκαλέσοϋμε.

Η Κυβέρνηση, βέβαια, δέν ήμποροϋσε να κάμη τίποτα άλλο και σιωποϋσε. Είχαμε ανάγκη από ήσυχία, από ειρήνη. Ο τύπος έμως δέν είχε χρέος τάχα να φωνάξη, να συστήση, να ζητήση, δτι αυτοί ζητοϋν, φωνάζουν, συσταίνουν για την Μακεδονία ;

Η Θράκη πρέπει να μείνη Έλληνική, γιατί ούτε ή Ξάνθη, ούτε ή Γκιουμουλτζίνα, ούτε ή Άδριανούπολη, ούτε οι Σκράντζα Έκκλησιές, ή Τσορλοϋ, το Διδυμότειχο, το Ούζου, Γκιεπροϋ, το Σουφλί, είναι: δυνατά ναλλάξουν την Έλληνική μορφή τους με όσα Τουρκοί και Βούργαροι έλευθεροί και τρομεροί διώχτες έκαμαν στον ώραίο αυτόν τόπο.

Ο συμπαγής Έλληνικός πληθυσμός τώρα μάστιστα που οι έλπίδες του με τα νέα γεγονότα άνεπτερώθησαν, έλπίζει, περιμένει να δή τη σωτηρία του. Να ζήση δέν ήμπορει, άλλα δυο χρόνια τώρα μολονότι σάν το φίδι κομματιάζεται, πετσοκόβεται μέσα τα στανικά μαχαίρια και σπαθιά των δυο Τζελατιδων της δύσμοιρης Θράκης, έλπίζει, ζει, αναπνέει με την έλπίδα πως δε θα φεθή να χαθή, να σβήση από προσώπου γής.

Η Μακεδονία γίνεται, προστατευομένη με τόσες χιλιάδες στήθια Έλλήνων ήρώων, γίνεται, λέγω, αν-

τικείμενο συζητήσεως παντού ότι ήμπορει, διά λόγους έθνολογικούς, να πάθη άλλη διανομή, και ή Θράκη ή ελληνική δέν άκούει δυο λόγια παρηγορητικά και δε δίδεται τουλάχιστον ανταλλάγμα, άν μη άλλο τίποτα, για την ήσυχίαν αυτού του ελευθέρου τώρα έλληγνισμού, ό όποιος μόλις κρατιέται από το φόβο της μεταλλαγής της τύχης του !

Οι λύκοι της Σόφιας που γκρεμοτσακίστηκαν όταν ο πόλεμος τους έσάρωσε, τους εξευτέλισε, εύρηκαν πάλι καιρό πεινασμένοι να ριχτοϋν στην καινούργια ιδέα, να την έγκολπωθοϋν, να την άρπάξουν για να έχουν λόγο να ύφίστανται εκεί δουλεύοντας αυτοί τάχα για το μεγαλείο της Βουργαρίας της όποιας οι άληθινές οι Βουργαρίκες έπαρχίες δουλεύουν σήμερα τη χειρότερη στοϋς Έλληνας και Ξέρβους δουλεία.

Έχόρτασαν με τις κλειψές για λίγο στη Θράκη, έρροϋφηξαν το αίμα της Έλληνικής ζωής. Το φαγοπότι έτελείωσε, άρχισε ή πείνα, τώρα ζητοϋν νέο τραπέζι. Άνάγκη να τους πάρουμε το άλλο, που είναι έτοιμασμένο με τις σάρκες μας άκόμη, με το αίμα μας, ανάγκη να ζητάμε τη σωτηρία της Θράκης, που στενάζει κάτω από το τσαρούχι του κομιτατζή και το μαχαίρι του πρώτου τζελάτη κ' ενώ είναι ανάγκη αυτά να γίνουνται, έμεις τους ώθοϋμε προς την Άδριανούπολη, προς τις Σκράντζα Έκκλησιές, προς τη Μήδειαν για να πιοϋν το λίγο λάδι της ζωής που έμεινε στα μέρη αυτά από το φοβερό μακαλειό και τσάκισμα των Τούρκων ματζιριδων.

Άν πρόκειται να λυθοϋν οι άξιώστες των έθνων με βάση τις εθνικότητες, βέβαια, ή Κυβέρνησή μας δε θα κλείση το στόμα της, προκειμένου για την Έλληνικώτερη γή που ύπήρξε και ύπάρχει για τον Έλληνισμό.

ΘΡΑΚΙΚΟΣ

TAINE.—Καμιά ανθρώπινη ύπαρξη δε νοιώθεται από την άλλη. Είναι το περισσότερο από συνήθεια, ήμοιομή, ένδιαφέρο, φιλία, που δέχεται ή άνέχεται ή μιά την άλλη.

TAINE.—Κάθε φυλή έχει και τις ιδέες της: δείτε τον καθορισμό του εϋτεχνισμένου ανθρώπου μέσα στις διάφορες παροιμίες :

Ο Γάλλος λέει : «Γεννήθηκε χτενισμένος». Η κόμωση, ή κομψότητα, ο κόσμος και οι διασκεδάσεις του κόσμου.

Ο Άγγλος λέει : «Γεννήθηκε μ' ένα άσημένιο κουτάλι στο στόμα.» Υλιστής και λαίμαργος, κοιτά το φαί, την καλή χώνεψη, το άνετο, το αξιοσέβαστο έξωτερικό και τα λεφτά.

Ο Γερμανός λέει : «Γεννήθηκε σε μιά λίγη εϋτυχία.» Άόριστος, αισθηματικός και καταγής ειγμένος στη χυδαίότητα και στην κουζίνα ο έμπορος των ιδανικών λουκανικών.

TAINE.—Μιά γυναίκα παντρεύεται για να μπει στον κόσμο· ένας άντρας για να βγει.